

Allemaal beestjes (156)

Ik liet net mijn vriendin uit toen een wat oudere dame uit de kerk me spotte en naar me toe kwam lopen. Ik stond nog in de deuropening en wachtte tot ze bij me was. Ik zwaaide naar mijn vriendin (ik zwaai echt iedereen uit) en wachtte tot de desbetreffende dame bij me was. Ze wilde graag weten hoe het met me ging.

Dat trof me. Zo lief als er iemand naar je vraagt. Ik vroeg haar of ze wilde binnenkomen. Ze antwoordde resoluut dat ze dat niet deed. Ik voelde me net de heks van Hans en Grietje toen ik haar vertelde dat ik echt een heel leuk huis heb. Ze kon de verleiding niet weerstaan en wilde toch even binnenkijken.

Haar mond viel open van verbazing toen ze mijn interieur zag. Allemaal beestjes, riep ze uit. Ze is nog van de generatie die Mickey Mouse niet bij naam kent. Genietend keek ze rond in mijn Mickey-huis.

Ze vroeg wel, net als veel anderen, hoe mijn mannen dit vinden. 'Mijn mannen vindt dit best', antwoordde ik, 'zolang ik het zelf maar schoonhoud'. En dat doe ik. Met heel veel plezier (not!).

Omdat mijn vriendin die morgen een bezoekje had gebracht, was mijn huis om door een ringetje te halen. Ik

genoot er zelf van om door haar ogen te kijken. Ze bleef het maar zeggen: allemaal beestjes. Maar ook dat ze het heel mooi vond.

Haar oog viel ook op mijn gehaakte dekens. Die vond ze ook prachtig en ze vertelde van het echtpaar wat van mij een deken had gehad. De man gebruikt het dekentje altijd in zijn rolstoel en zijn vrouw als ze 's middags een dutje doet.

Ik had mijn bezoeker ook een deken willen geven toen haar man overleed, maar had het niet gewaagd. Het voelt altijd ongemakkelijk. Ik had er deze week ook voor gebeden. 'Heer, wat wilt U dat ik doe met mijn haaksels?'

Het antwoord kwam nu dus. Weggeven. Ze vond één deken heel mooi. Toen ik haar zei dat ik die aan haar wilde geven, wilde ze er geld voor het goede doel doneren. Toen ik dat niet wilde aannemen, besloot ze dat ze dan een donatie aan de kerk zou doen. 'Dat hoeft niet. U krijgt hem voor niets.' Maar ze wilde dat graag, dus daar heb ik vrede mee. Wie het moeilijk heeft of wie God op mijn hart legt, krijgt de deken. Wie er eentje wil kopen (mag altijd), hoeft alleen het garen te betalen.

Ik kreeg een spontane knuffel en met de deken onder de arm (Wilt u geen tasje. Nee, ben met de auto) vertrok ze dolgelukkig. Ik drukte ook nog een [dichtbundel Mammoedig](#) in haar handen en ze verliet mijn muizenhuis.

Zo zie je maar hoe blij je iemand kan maken met je overvloed. 's Middags genoot ik nog na van deze mooie ontmoeting. Ik had nog wel even wat moeite om van mijn beestjes weer Mickey te maken in mijn hoofd, maar dat komt goed!

Hou je haaks!

Annet van Ballegooijen, 18062024